

Tab ved den Foranstaltning, som her træffes. Jeg nægter ikke, at det kan have sine meget store Vanskeligheder at bestemme, hvilket den enkelte Jagteiers Tab vil blive derved, at han ikke faaer Lov til at udøve Jagtretten længere, samt at Tabet ogsaa kan være en saa stor Ubetydelighed for ham, at det næsten ikke er værdt at tale om, men det kan dog ikke nægtes, at man berøver ham en Ret, han tidligere har havt, og at han som Følge deraf i Principet maa kunne gjøre Fordring paa Erstatning. Et andet Spørgsmaal vil det jo være, om Lovgiveren vilde ansee det hele Tab ved Jagtrettens Berøvelse at være af den Betydning, at det burde staae i veien for en Ophævelse af Jagtretten, men det er her ikke Tale om. Her er der kun Tale om, at, naar man sammenligner Jagtretten med den Ret, man vil gjøre gjældende for Bagerne, da frembyder der sig den vigtige Forskiel, at Jagtretten er en virkelig, ved Loven hjemlet, eksisterende Ret, medens Retten i det her foreliggende Tilfælde ingenlunde kan siges at være hjemlet ved nogen bestemt og tydelig Lov; men ialfald blot kan grunde sig paa en Opinion, der nu engang i Tidernes Løb har rodfæstet sig ved de tidligere Forhandlinger og Instruxer, som ere givne til Dyrigheden.

Lüttichau: Da Tiden allerede er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Den høitværende Minister har meent, at jeg var i Modsigelse med mig selv, idet jeg havde udtalt, at jeg ikke vilde holde mig til den juridiske Deel af Sagen, og dog havde talt om Privilegier og Rettigheder. Naar mit Foredrag staaer i Tidenden, saa mener jeg, at det deraf vil fremgaae, at det bestandigt kun er Billigheden, jeg fornemmelig har holdt mig til; men jeg har derved naturligtviis ikke kunnet undgaae at nævne Privilegier eller de Bedkommendes Ret; men jeg er ikke derved gaaet ind paa nærmere at undersøge, om det var virkelige Privilegier eller retlige Krav, de havde. Der er af flere værdige Talere, saavel som af den høitværende Minister, bemærket, at det vil have stor Vanskelighed at bestemme det Tab, som Bagerne vilde komme til at lide, naar Privilegiet blev ophævet; det er en Ansættelse, som jeg fuldkom-

men tiltræder, men jeg finder derhos, at, naar et Spørgsmaal er vanskeligt at afgjøre, saa er der vistnok Opfordring til at søge Problemet løst, men ikke til reent at styde det tilside. Den meget værdige Referent benævnedes Bagernes Privilegium med det Navn: „reglementariske Forfrister, som i sin Tid ere udgaaede fra Regjeringen“. Jeg skal ikke indlade mig paa at omtale, hvorvidt de bør kaldes saaledes; men jeg mener, at, naar de Paagjældende i saa mange Aar have været i Besiddelse og troet sig at være i en berettiget Besiddelse af et saadant Privilegium, saa er der dog vistnok megen Anledning til at give dem en Erstatning, naar man berøver dem det, forsaavidt en Erstatning er mulig, og der er saa meget mere Anledning dertil for Bagernes Vedkommende, som deres Næringsvei er knyttet til en betydelig Eiendom. Af denne Grund vil det heller ikke kunne drage tilfølge for andre Næringsdrivende, hvis Privilegier muligt senere maatte blive ophævede; thi man behøver jo ikke, for at drive et sædvanligt Haandværk, at kjøbe en Gaard og særligt at indrette den til denne Næringsvei. Naar den værdige Referent har meent, at mit Forslag om Erstatning, hvilket jeg jo iøvrigt ikke selv har lagt saa stor Vægt paa, vilde have tilfølge, at Concurrencen til Bagerneringen vilde forøges, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at mit Forslag gik ud paa, at der kun skulde komme 2 Bagerer til i hvert Aar af de næstpaafølgende, og derved vilde altsaa være sat Grændse for denne Concurrence.

Judenrigsministeren: Med Hensyn til det Vædringsforslag, som er stillet af det værdige Udvalg, skal jeg tillade mig at henholde mig til, hvad jeg ved første Behandling har ytret, og blot tilføie, at jeg fremdeles maa ansee det i Almindelighed for betænkeligt saaledes at betage Regjeringen al. Leilighed til, under de Eventualiteter, som muligen kunde indtræde, at meddele flere Tilbællelse til Udøvelsen af fuldstændig Bagerret, og jeg maa specielt fremhæve det Tilfælde, som den værdige 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Orsted) omtalte, hvor det vistnok vilde være en større Ubillighed mod denne Mand, naar han skulde afføres fra at kunne drive Bageri i Kjøbens